

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιατόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελθθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :</p> <p>Ἔτησι . . . . . 5ρ. 8,— Ἔτησι . . . . . 10ρ. 10,—</p> <p>Ἐξάμηνος . . . . . 4,50 Ἐξάμηνος . . . . . 5,50</p> <p>Τριμήνος . . . . . 2,50 Τριμήνος . . . . . 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20</p> <p>Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λαπ. 25</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Εὐρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1912</p>	<p>Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 32</p>

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ANNA Σ. ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ
[Ἐν Πάρτ-Σαίτ]
Τυγούτα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κερκυραϊκὴ*
Ἄγθα, τοῦ Πρώτου Βραβείου τῶν Εὐσημῶν
τοῦ 1911.
[Ἴδε Διάπλαιν ε. ε. σελ. 181]

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ
(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 268)

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ κατεβῇ εἰς τὴ θάλασσα, ὅταν οἱ βοϊδοκότες, οἱ ὅποιοι ἐφύλαξαν εἰς βουνὸν τὰ κοπάδια τοῦ Μέρη, ἤρθαν νὰ πάρουν κ' αὐτοὶ τὸ μαρτικό τους εἰς τὸ φαί καὶ πιετό. Ὁ Μέρης τοὺς περιποιόταν γιατί βέβαιον τὰ κοπάδια του ὄχι μ' ἀδιαφορία, ὅπως οἱ βοϊδάτες τοῦ κάμπου, ἀλλὰ ὀπλισμένοι μὲ χαλκωματένια κοντάρια καὶ ζωσμένοι μὲ θώρακες γιὰ νὰ ὑπερασπίσονται τὰ βιόδια ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας. Κι' ἐμοίωζαν μὲ ἥρωες καὶ μὲ βασιλεῖδες καὶ ἦσαν σὰν κ' αὐτοὺς ἐπὶ δύναμι. Δυὸ ἀρχαῖοι τοὺς ὠδηγοῦσαν: ὁ Πείρος κ' ὁ Θάας, τοὺς ὁποίους ὁ Μέρης εἶχε διορίσει ἀνιωτέρους ἐπειδὴ ἦταν πρὸ γοναῖοι καὶ πρὸ ἔξυπνοι.

Κι' ἀλήθεια, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἴδωλες δυὸ ἄνδρες πρὸ ὀραίους ἀπ' αὐτοὺς. Ὁ Μέρης τοὺς ὑποδέχθη εἰς σπῆτι τοῦ ὡς λαμπροὺς προστάτας τῆς περιουσίας του. Τοὺς ἔδωκε κρέατα καὶ κρασιά νὰ φάινε καὶ νὰ πιεῖνε ὅσο ἤθελαν.

Ὁ Οἰνεὺς τοῦ τοὺς ἀπεθαύμαζε, λέει τοῦ φίλου του τοῦ τούκταν τὸ τραπέζι:

— Σ' ὅλα μου τὰ ταξείδια, δὲν ἔχω ἴδῃ ἀνθρώπους μὲ τόσο δύνατά καὶ τόσο κλοκαμωμένα μπράτσα καὶ μεριά ὅσο

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ. ΔΑΝΑΣΗ
[Ἐν Πριγκήτω Κων'πόλεως]
Βραβεύθησα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κόσμεν*, εἰς τὸν 126ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
[Ἴδε Διάπλαιν ε. ε. σελ. 95]

τῶχουν αὐτοὶ οἱ δυὸ σου ἀρχιβοϊδοκότες. Τότε ὁ Μέρης εἶπεν ἕνα λόγον ἀστράγατο. Λέει:

— Ὁ Πείρος εἶνε πρὸ δύνατος εἰς τὸ πάλεμα, ἀλλὰ ὁ Θάας τὸν περνᾷ εἰς τὸ τρέξιμον.

Καθὼς ἀκουσαν αὐτὸ τὸ λόγον, οἱ δυὸ βοϊδοκότες κωπύθησαν μὲ θυμὸν. Ὁ Θάας λέει τοῦ Πείρου:

— Φαίνεται πῶς ὀλθώσες τοῦ ἀρέντη

καὶ ἦτις κανένα πιετό ποῦ τρελλαίνει, γιὰ νὰ κάθεται νὰ λέγῃ πῶς ἐστὶ εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ μένα εἰς τὸ πάλεμα.

Ὁ Πείρος ἀνέφη καὶ λέει τοῦ Θάα:

— Τὸ κωχέμεθα πῶς σὲ νικῶ εἰς τὸ πάλεμα. Ὅσο γιὰ τὸ τρέξιμον, χάρισμα σου τὸ βραβεῖο ποῦ σῶδισες ὁ ἀρέντης. Δὲν εἶνε καὶ παράξενον ἀπὸ ἔχεις καρδιά ἐλαφισὸν νύχης καὶ τὰ ποδάρια.

Ἀλλὰ ὁ φρόνιμος Οἰνεὺς ἐγαλήνεψε τὸ θυμὸν τῶν βοϊδοκότων. Ἄρχισε νὰ διηγῆται ἔξυπνα παραμῦθια, εἰς τὰ ὅποια ἐφαίνοντο οἱ κίνδυνοι ποῦ ὑπάρχουν, ὅταν μαλίνουσι εἰς συμπόσια. Κι' ἐπειδὴ μολούσε σιστά, τὸν ἀκούσαν καὶ ἠσύχασαν. Ὁ Μέρης ἔπειτα εἶπε τοῦ Γέροντα:

— Τραγοῦδισέ μας, φίλε, τὸ θυμὸν τοῦ Ἀχιλλεῦα καὶ τὸ συμβόλιον τῶν βασιλεῶν.

Ὁ Γέροντας ἐκούρδισε τὴ λύρα, του κ' ἔβγαλε μέσα στὸν πυκνὸν ἀέρα τοῦ δώματος τὲς δυνατὲς φωνές του.

ΛΕΥΚΗ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
[Ἐν Ἀθήναις]
Βραβεύθησα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σανθὴ*
Μουσαμῆ, εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
[Ἴδε Διάπλαιν ε. ε. σελ. 68]

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Είνε τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ", Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α΄ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (1879-1899) ἀποτελεῖται ἀπὸ 24 τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν μόνον 19. Ἡ τιμὴ τούτων ποικίλει ἕως ἑξῆς:

Α΄) Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τὰς Ἀθήνας, ἄρ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἄρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, τιμῶνται οἱ ἑπόμενοι.

Ὁ 4ος τόμος (τοῦ 1882) — ὁ 5ος (τοῦ 1883) — ὁ 7ος (Α΄ τοῦ 1885) — ὁ 15ος (Α΄ τοῦ 1889) — ὁ 16ος (Β΄ τοῦ 1889) — ὁ 17ος (Α΄ τοῦ 1890) — ὁ 18ος (Β΄ τοῦ 1890) — ὁ 19ος (Α΄ τοῦ 1891) — ὁ 20ος (Β΄ τοῦ 1891) — ὁ 21ος (Α΄ τοῦ 1892) — ὁ 22ος (Β΄ τοῦ 1892) καὶ ὁ 23ος (Α΄ τοῦ 1893). Οἱ τόμοι οὗτοι εἶνε ὑποτιμημένοι, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετὰ ἀντίτυπα.

Β΄) Πρὸς φράγκα 2,50 ἕκαστος, ἦτοι εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, οἱ ἑπόμενοι:

Ὁ 1ος (τοῦ 1879) — ὁ 8ος (Β΄ Ἐξμ. τοῦ 1885) — ὁ 9ος (Α΄ τοῦ 1886) — ὁ 11ος (Α΄ τοῦ 1887) — ὁ 12ος (Β΄ τοῦ 1887), ὁ 14ος (Β΄ τοῦ 1888) καὶ ὁ 24ος (Β΄ τοῦ 1893).

Οἱ τόμοι τῆς Α΄ Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν πρὸ πολλοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β΄ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι σήμερον), ἀποτελεῖται ἀπὸ 18 ἐτησίου, μεγαλύτερου σχήματος τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων: Οἱ πέντε πρώτοι, τῶν ἐτῶν, 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, εἶνε ὑποτιμημένοι καὶ τιμῶνται ἕκαστος, ἄдетος φρ. 3 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 3,50 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 4 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, χρυσόδετοι δὲ φρ. 6 διὰ τὰς Ἀθήνας, φρ. 6,50, διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 7 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Οἱ κατόπιν ἑπτὰ τόμοι τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, τιμῶνται ἕκαστος, ἄдетος φρ. 7, καὶ χρυσόδετος φρ. 10. Τέλος οἱ ἀκόλουθοι ἑξ τόμοι, τῶν ἐτῶν 1906, 1907, 1908, 1909, 1910 καὶ 1911, τιμῶνται ἕκαστος ἄдетος φρ. 8, καὶ χρυσόδετος φρ. 10.

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΙΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ἀποτελεῖται κατὰ τὰννωτέρω ἀπὸ 37 τόμους, — ἐκτός τῶν ἐξηγημένων, — τιμωμένους δραχμῶς 141,50 διὰ τὰς Ἀθήνας, ἄρ. 145,20 διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. 150,10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθονοὺς εἰκονογραφημένους τούτους τόμους τῆς «Διαπλάσεως», καθεὶς τῶν ὁποίων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων καὶ ἀποτελεῖ βιβλίον ἀτομικῆς, ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης, ἱερπνῆς καὶ μορφωτικῆς ὕλης, τοῦ πληθῆους τῶν μικροτέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονολογημάτων, γελοιογραφῶν, κωμωδιῶν, δραματικῶν, μονολόγων, κτλ. κτλ. — περιέχονται καὶ τὰ ἑξῆς τερπνότατα καὶ διδακτικώτατα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἔργα ἀνεγνωρισμένων παιδαγωγικῶν συγγραφέων καὶ δοκίμων μεταφραστῶν, τὰ κλειστά βραβευμένα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, διὰ καθῆς ἡλικίας, δυνάμενα νάναυθησαοῦν εὐχαρίστως καὶ ἐποφελῶς ἀπὸ ἑλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας:

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ὁ Ἀνοικτικάρδας, εἰς τὸν 6ον τόμον (ἐξηγητημένον). — Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σαυματοφύλακες, εἰς τὸν 7ον καὶ 8ον. — Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, εἰς τὸν 9ον. — Ὁ Μικρὸς Ἥρω, εἰς τὸν 10ον (ἐξηγητημένον). — Ἡ Κόρη τοῦ Γεωῦ Θωμᾶ εἰς τὸν 11ον. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρης, εἰς τὸν 12ον, 13ον (ἐξηγητημένον) καὶ 14ον. — Τὸ Κεφάριον εἰς τὸν 13ον (ἐξηγητημένον) καὶ 14ον. — Αἱ Διεστῆς Διακοπαὶ (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν 15ον καὶ 16ον. — Ὁ Πλοίαρχος εἰς τὸν 17ον καὶ 18ον. — Ἡ Νυφτοπούλα εἰς τὸν 19ον καὶ 20ον. — Ἡ Ἀδελφοπούλα μου (πρωτότυπον τοῦ Εἰνοπούλου), εἰς τὸν 20όν. — Οἱ Καλοὶ Ἄνθρωποι, εἰς τὸν 21ον. — Ὁ Μικρὸς Λόδοδος εἰς τὸν 22ον. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρωβινώσκος, εἰς τὸν 23ον καὶ τὸν 24ον. — Εἰς ἀναζήτησιν Μέλλοντος εἰς τὸν 10ον (ἐξηγητημένον). — Ἐλπίς καὶ Χάρις εἰς τὸν 12ον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάβα, τὰ παιδιὰματα τοῦ Γιαννάκη Σαυκάρ καὶ ὁ Μικρὸς Κύριος, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894. — Ἐν Οἰκογενείᾳ, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ Μαίρη καὶ Ἀσπρος, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895. — Καίσαρ Κασσιμαπέλ (τοῦ Βέρν) καὶ ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896. — Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Ἀσπρούλα καὶ ἡ Οἰκογένεια Μαντζουράνα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897. — Ἡ Σφιγξ τῶν Πάγων (τοῦ Βέρν), οἱ Μικροὶ Ρωβινώσκος τοῦ Βράχου καὶ τὰ Ταξείδια τοῦ Γουόλβερ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898. — Οἱ Χρυσόθρηι τῆς Ἀφρικῆς καὶ αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899. — Ἐγγονος Ἀυτοκράτορος, ἡ Χρυσοσφῆρος Φλέν καὶ ὁ Πετρομαφευτής, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900. — Ὁ Θανάσιος Ὀρενόςκος (τοῦ Βέρν), αἱ Ἀνεμῶν τοῦ Κυρίου Βάρου καὶ ὁ Φασουλῆκος Ρωβινώσκος, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901. — Τὸ Μέγα Δίκος (τοῦ Βέρν), ἡ Βοσκοπούλα, ὁ Ἄσωτος Υἱός κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902. — Αἰμιλία Κάβ, τὰ Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίου (τοῦ Βέρν), Ὁ γῆρος τοῦ κέσμου, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903. — Οἱ ἀριστοτελεῖς ταξειδέουον (τοῦ Βέρν), Ἡ ἐξαδέλφη μου, Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904. — Ἡ κόλις τοῦ Χρυσοῦ, τὸ Σχολεῖον τῶν Ζῶων, τὸ Προχόσπιτο καὶ οἱ Τρεῖς Ἀκόλουθοι τοῦ Ἀργιανῶν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905. — Ὁ Ναυτοπλοῦς τοῦ Σουρκοῦφ, τὸ Φεγγαροπαιδο, Ἦ ἐράση τοῦ ἀδελφοῦ, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906. — Τὰ δίδυμα τοῦ Τράνσβαλ, ἡ Φαντασμένη, Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλόγερ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907. — Διὰ τὴν γιγν ἄνθρωπος, Μυστηριώδης Ἐγκλήμα (τοῦ Βέρν), Μικρὸς παραμύγειρος — Μέγας μουσικὸς, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908. — Κασσιμαπέλ (τοῦ Βέρν), Οἱ ἐξαδέλφου Κορπανῶφ καὶ ἡ Μικρὴ Βασιλοπούλα, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909. — Τιάγρος καὶ Ζινέττα (Συνέχεια τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910. — Λουδοβίκος Κορμᾶς, Αἱ πτήσεις τοῦ Κρά-Κρά, Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Νικόλα Κορακᾶ κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911.

Πᾶσα παραγγελία, συνοδευομένη ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιτοχῆς, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, 38 ὁδὸς Εὐρυπίδου εἰς Ἀθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εφεξής παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀλλήθεις παρασχόν εις την χάραν ημών υγιαιούσας καί υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησίαν . . . . . δρ. 8,—	Ἐτησίαν . . . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνον 4,50	Ἐξάμηνον 5,50
Τριμήνον 2,50	Τριμήνον . . . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τ.Ο. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Ἐδριμαίου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 32

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΝΑ Σ. ΚΑΛΟΓΡΙΟΥ

[Ἐν Πόρτ - Σαῖτ]

Τυχοῦσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κερκυραϊκὴ Ἀἶρα*, τοῦ Πρώτου Βραβείου τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1911.

[Ἴδε Διάπλασιν δ. ε. σελ. 181]

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 268)

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ κατεβῇ εἰς τὴ θάλασσα, ὅταν οἱ βοῦδοι, οἱ ὅποιοι ἐφύλαξαν εἰς τὸ βουνὸ τὰ κοπάδια τοῦ Μέρη, ἤρθαν νὰ πάρουν καὶ αὐτοὶ τὸ μερδικόν τους εἰς τὸ φαί καὶ πιστό. Ὁ Μέρης τοὺς περιποίησεν γιὰτι βόσκονε τὰ κοπάδια του ἔχον μ' ἀδιαφορίαν, ὅπως οἱ βοῦδοι τοῦ κάμπου, ἀλλὰ ὑπελισμένοι με χαλκωματένια κοντάρια καὶ ζωσμένοι με θώρακες γιὰ νὰ ὑπερασπίωνται τὰ βώδια ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας. Καὶ ἐμοιαζαν με ἥρωες καὶ με βασιλικὰς καὶ ἦσαν σάν καὶ αὐτοὺς εἰς τὴ δύναμιν. Δυὸ ἀρχηγοὶ τοὺς ὠδηγοῦσαν: ὁ Πείρος καὶ ὁ Θάσας, τοὺς ὁποίους ὁ Μέρης εἶχε διορίσει ἀνωτέρους ἐπειδὴ ἦσαν πρὸ γενναῖοι καὶ πρὸ ἔξυπνοι.

Καὶ ἀλήθεια, ἦσαν ἀδύνατο νὰ βέλτεται δυὸ ἄνδρες πρὸ ἡρώων ἀπ' αὐτούς. Ὁ Μέρης τοὺς ὑποδέχθη εἰς τὸ σπίτι του ὡς λαμπροὺς προστάτας τῆς περιουσίας του. Τοὺς ἔδωκε κρέατα καὶ κρασί νὰ φάει καὶ νὰ πιῶνε ὅσα ἤθελαν.

Ὁ Οἰνεὺς πρὸ τοὺς ἀπεθαύμαζε, λέει τοῦ φίλου του πρὸ τοῦ θύλακα τοῦ τραπέζι:

— Σ' ἔλα μου τὰ ταξίδια, δὲν ἔχω ἰδῆ ἀνθρώπους με τόσο δυνατὰ καὶ τόσο καλοκατωμένα μπράτσα καὶ μερὰ ὅσα

καὶ ἦτις κανένα πιστό πρὸ τρελλαίνει, γιὰ νὰ κάθεται νὰ λέγ πῶς εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ μένα εἰς τὸ πάλημα.

Ὁ Πείρος ἀνάψε καὶ λέει τοῦ Θάσας: — Τὸ καυχέμαι πῶς σε νικῶ εἰς τὸ πάλημα. Ὅσο γιὰ τὸ τρέξιμο, χάρισμά σου τὸ βραβεῖο πρὸ σούδωσεν ὁ ἀφέντης. Δὲν εἶνε καὶ παράξενον ἀπὸ ἔχεις καρδίαν ἐλαφιοῦ γάλλου καὶ τὰ ποδάρια.

Ἀλλὰ ὁ φρόνιμος Οἰνεὺς ἐγαλήνευσε τὸ θυμὸ τῶν βοῦδοι. Ἄρχισε νὰ διηγεῖται ἔξυπνα παραμύθια, εἰς τὰ ὅποια ἐφαίνοντο οἱ κίνδυνοι πρὸ ὑπάρχειν, ὅταν μάλωνουν εἰς συμπόσια. Καὶ ἐπειδὴ μιλοῦσε σιωπῶν, τὸν ἀκούσαν καὶ ἠσύχασαν. Ὁ Μέρης ἐπειτα εἶπε τοῦ Γέροντα:

— Τραγοῦδισέ μας, φίλε, τὸ θυμὸ τοῦ Ἀχιλλεῦ καὶ τὸ συμβούλιον τῶν βασιλευδῶν.

Ὁ Γέροντας ἐκούρδισε τὴ λύρα του καὶ ἔθγαλε μέσα στὸν πυκνὸν ἀέρα τοῦ δωματίου τὰς δυνατὰς φωνὰς του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ. ΔΑΝΑΣΧ

[Ἐν Πριγκίπων Κων'πόλεως]

Βραβεύεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κάμμεν*, εἰς τὸν 126ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

[Ἴδε Διάπλασιν δ. ε. σελ. 96]

τάχουν αὐτοὶ οἱ δυὸ σου ἀρχιβοῦδοι.

Τότε ὁ Μέρης εἶπεν ἕνα λόγον ἀστράστο. Λέει:

— Ὁ Πείρος εἶπε πρὸ δυνατὸς εἰς τὸ πάλημα, ἀλλὰ ὁ Θάσας τὸν περὶν εἰς τὸ τρέξιμο.

Καθὼς ἀκούσαν αὐτὸ τὸ λόγον, οἱ δυὸ βοῦδοι κατὰσχῆκαν με θυμὸ. Ὁ Θάσας λέει τοῦ Πείρου:

— Φαίνεται πῶς ὀδῶσες τοῦ ἀφέντη

ΛΕΥΚΗ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

[Ἐν Ἀθήναις]

Βραβεύεται ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σανθὴ Μονομέ*, εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

[Ἴδε Διάπλασιν δ. ε. σελ. 93]

Μιά δυνατή ανάσπυξη έβγαίνει απ' τὸ στήθος του, κι' ὅλοι οἱ καλεσμένοι σιωποῦσαν γιὰ τὸ ἀκούσουν τὰ ρυθμιζόμενα λόγια τοῦ ἐξωνάτουαν τὸς ἐποχὰς τὸς ἀξέχαστες. Πολλοὶ ἔλεγαν μὲ τὸ νοῦ τους: «Τρομερὸ πρᾶγμα, ἕνας τόσο γέρος ἄνθρωπος, τοῦ στέκεται στὰ πόδια του σὰν ξερὸ τσάμπουρο στὸ κλήμα, νὰ μπορῆ καὶ νὰ θυγῆ ἀπὸ τὸ στήθος του τόσο δυνατὴ φωνή». Δὲν ἤξευραν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ κρασιοῦ καὶ ἡ συνήθεια τοῦ τραγουδιοῦ ἔδιναν στὸ ραψωδὸ τὰς δυνάμεις τοῦ δὲν τοῦδιναν τ' ἀδύνατα νεύρα του.

Ἐνα μουρμουρίσμα ἐπαινετικὸ ἔβγαίνει κάπου-κάπου ἀπὸ τὴν παρσία, σὰν νὰ φουσουσε μὲ ὄρημ ὁ ζέφυρος σὲ δάσος, ἔβγαζε ὅμως ἡ φιλονικία τῶν δύο βολλοῦτων, ἐνῶ εἶχε ἡσυχία, ἔσπευσε πάλιν ὄρημνικὰ. Ἀναμμένοι ἀπ' τὸ κρασί, ἀλλήλοπροκαλοῦντο ἐστὶν πάλαικα καὶ ἐστὶν τρέξιμο. Ἡ ἄγριος φωνὴ τοῦ ἐσκέπαζαν τὴ φωνὴ τοῦ ραψωδοῦ, τοῦ ἄδικα ὕψους τὴν ἀρμονία τοῦ στοματοῦ του καὶ τῆς λύρας του. Οἱ βοσκτοὶ τοῦ τοῦ εἶχαν φέρει ὁ Παῖρος καὶ ὁ Θάας, μεθυμένοι κι' αὐτοὶ, κτυποῦσαν παλαμάκια καὶ γρούλλιζαν σὰν χοῦροι. Εἶχαν ἀπὸ καιρὸ σηματοῖσαι δύο κόμματα ἀντίθετα καὶ ἦταν ἄλλοι μὲ τὸν ἕνα ἀρχηγὸ κι' ἄλλοι μὲ τὸν ἄλλο.

— Παληόσκυλο! φώναζε ὁ Θάας. Καὶ δίνει τοῦ Παῖρου μιὰ γροθιά κατὰμουτρα, κι' ἀμύσως τὸν παίρνουν τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἀπὸ τὴ μύτη. Ὁ Παῖρος στραβώθη ἀπὸ τὸ αἶμα καὶ μὲ τὸ μέτωπο κούτουλα τὸν Θάα κατὰστήθα καὶ κείνος πέφτει ἀνάσκελα καὶ σπαιίζει τὰ πλεύρα του. Ἀμέσως οἱ βοιδολάτες οἱ ἀντίθετοι ὄρημον κι' ἀρχίζον τὸς ὄρισας καὶ τὸς γροθιάς.

Τοῦ κακοῦ ὁ Μέγης καὶ οἱ ἄλλοι βασιληάδες προσπαθοῦν νὰ χωρίσουν τοὺς μαγιασμένους. Καὶ τὸν ἴδιο τὸν Οἰνέα τὸν σπρώγγουν οἱ βοιδολάτες τοῦ οἱ Θεοὶ τοῦ εἶχαν πάρει τὸ μυαλὸ καὶ δὲν ἤξευραν τί ἔκαναν. Ἡ χαλκωματένιος κούπες πετοῦν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Ἡ κοκκάλες τῶν βοιδωῶν, ἡ δάδες τοῦ ἐκάπνιζαν, οἱ τρίποδες οἱ μπρούτζινοι, σηκώνονται καὶ πέφτουν ἀπάνω εἰς τοὺς παλεύοντας. Τὰ κορμιά ἀνακατεμένα κυλοῦνται ἀπάνω εἰς τὴν ἐστία καὶ ἡ φωτιά σβύνει μέσα εἰς τὰ κρασιά τῶν ἀσκιῶν τοῦ εἶχαν σκάσει.

Βαθὺ σκοτάδι γεμίζει τὸ μεγάλο δῶμα, ὅπου ἀκούγονταν ἐλασθήμιες στοῦς Θεοὺς καὶ οὐρλιάσματα ἀπὸ πόνους. Ὀργισμένα μπράτσα ἀρπάξουν ἀναμμένα δαυλιὰ καὶ τὰ πετοῦν στὸ σκοτάδι. Ἐνα δαυλιὸ φλογισμένο πετυχαίνει στὸ μέτωπο τὸν τραγουδιστή, τοῦ ἐστεκόταν ὄρθιος, ἀκίνητος, θουδός.

Τότε, μὲ μιὰ φωνὴ πρὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλους τοὺς κρότους τῆς μάχης, καταριέται ἐκεῖνος τὸ βλάστημὸ σπῆτι κι' ἐκείνους τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους. Ἐπειτα, σφίγγων τὴ λύρα του στὸ στήθος του, ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ παίρνει τὸ δρόμο πρὸς τὴ θάλασσα.

Μετά τὸ θυμὸ, τὸν ἔπιασε μιὰ μεγάλη ἀπαύδησις καὶ μιὰ πικρὴ ἀδηία γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ ζωὴ. Ἡ καρδιά του ἐπόθησε νὰ πάη μὲ τοὺς Θεοὺς. Μιά σκοτεινιά γλυκαία, μιὰ σιωπὴ εὐχάριστη καὶ ἡ ἡσυχία τῆς νύκτας ἀπλώνοντο στὴ πλάσι. Πρὸς τὴ θύσι, ἐκεῖ κατὰ τοὺς τόπους ὅπου, ἔπως λένε, γυρίζουν ἡ σκιὰς τῶν πεθαμένων, τὸ θεῖο φεγγάρι, κρεμασμένο στὸν ἑσπτερο οὐρανὸ, ἐσπαιρνε ἀνθὴ ἀσημένια στὴ γελαστὴ τῆ θάλασσα. Καὶ ὁ γέρος Ὀμηρος, προχωρῶν πρὸς τὸ ψηλὸ ἀκρωτήρι, ἔλε προχωρῶν, ἐχάθη ἀπὸ τὴ γῆ...

(Anatole France) ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜὸΝ ΠΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Ν. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

«Εὐχομαι εἰς τὸ Θεὸ νὰ ἐλευθερώσῃ γρήγορα τὴν Ἐξοχότητά σου ἀπὸ τοὺς Μάγους καὶ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ νησί ζωντανὸ, πρᾶγμα τοῦ δὲν τὸ πιστεύω, γιὰτι αὐτὸς ὁ γίατρος Πέρος Ρέτζιος θὰ εἶνε ὁ θάνατός μου, εἶμαι βέβαιος, καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἀφίω εἰδῶ πέρα τὰ κόκκαλά μου.

«Τῆς Ἐξοχότητός Σου δούλος πιστός, Ἐξοχότητος Πάνθος «διοικητής»

Ὁ Σάντσος ἐκυβέρνησε τὸ νησί του μιαν μέλις ἐβδομάδα. Καὶ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἔπεσε στὸ κρεβάτι ἄρρωστος, πεινασμένος καὶ κατακουρασμένος ἀπὸ τὰς δίκας τοῦ εἰδίαζε, τὰς διαταγὰς τοῦ

«Ἀλλά πῶς μπορῶ νὰ περπατήσω;» διεμαρτύρετο ὁ δυστυχὴς Σάντσος...» (Σελ. 278, στ. γ')

εἶδε καὶ τὰς προκηρῶσεις τοῦ ἐδημοσίευσεν.

Μόλις εἶχε κλείσει τὰ μάτια του, ὅταν ἕνας φοβερός θουδὸς ἐσηκώθη ἀπὸ ἤχους κωδῶνων, τυμπάνων, σαλπίγγων, ἀπὸ κρουγὰς καὶ βήματα ἀνθρώπων ὀπλισμένων, ὡς εἶαν ὅλη ἡ ἡσος εἶχε μεταβληθῆ εἰς θηριετροπεῖον.

Μὲ ἀπεριγραπτον τρόμον, ὁ Σάντσος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀνοίξε τὴν θύραν. Ἀμέσως τὸ δωμάτιόν του κατεκλύθη ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων μὲ δάδας καὶ γυμνὰ ξίφη, οἱ ὅποιοι ἐκραύγαζαν:

— Εἰς τὰ ὄπλα! εἰς τὰ ὄπλα! Κύριε διοικητῆ, ὀπλισθήτε! Ἐχθροὶ ἀμέτρητοι εἰσέβαλαν εἰς τὸ νησί. Ὀπλισθήτε καὶ ὀδηγήσατέ μας εἰς τὴν πλατεῖαν διὰ νὰ τοὺς πολεμήσωμεν!

Συγχρόνως ἤρχισαν νὰ τὸν ὀπλίζουσαν μὲ δύο τεραστίας ἀσπίδας, στρουγγυλάς, τὰς ὅποιας εἶχαν φέρῃ ἐπίτηδες, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τὴν μιαν ἔβαλαν εἰς τὸ στήθος του καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν ράχιν του. Ἐπειτα τὰς ἔδεσαν καὶ τὰς δύο μαζὶ μ' ἕνα σχοινί, τὸ ὅποιον ἐσφιξαν ὅσον ἠμπόρεσαν, οὕτως ὡστε ὁ δυστυχὴς διοικητὴς εὐρεθῆ ὄρθιος ὡς μέσα εἰς κιβώτιον, ἀδυνατῶν τελείως νὰ κινήσῃ ἢ κάμψῃ τὰ γόνατά. Τότε τοῦ ἔβαλαν εἰς τὸ χέρι ἕνα δόρυ διὰ νὰ στηρίζεται ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ μὲνῃ ὄρθιος, καὶ τὸν ἐβίαζον νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ, εἰς τὴν νίκην.

— Ναι, ἀλλὰ πῶς μπορῶ νὰ περπατήσω ἔς αὐτὰ τὰ χάλια; διεμαρτύρετο ὁ δυστυχὴς Σάντσος. Μ' ἐσφηνώσατε μέσα ἔς αὐτοὺς τοὺς μεγάλους δισκούς, τοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ κουνηθῶ!

Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ στρατιῶταί του ἐπέμεναν, ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ ἕν μικρὸν πῆδημα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσεν ἄλλο παρὰ νὰ ξαπλωθῆ φαρδὺς πλατὺς εἰς τὸ πάτωμα, ὅπου ἔμειναν ὡς πελωρία γελῶνῃ μέσα εἰς τὸ καυκί της. Εἶχε δὲ πῆσῃ τόσο βαρεία, τοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα του τὰ κόκκαλα εἶχαν σπάσῃ.

Οἱ ἐνοπλιοὶ ἄνδρες ἐσθυσαν τότε τὰς δάδας καὶ εἰς τὸ σκοτὸς ἤρχισαν νὰ συγκρούουν μὲ φοβεράν κλαγγὴν τὰ ξίφη των, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς Σάντσος, περίτρομος, ἰκέταυε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰς ἀσπίδας του καὶ ἀπὸ τὰ ἐπίσης δυσβάστακτα καθήκοντα τοῦ διοικητοῦ.

— Γλυτώσατέ με ἀπὸ εἰδῶ καὶ τὸ νησί χάρισμά σας! ἐφώναξε.

Ἀλλὰ κωφοὶ ἐκεῖνοι, ἐξηκολούθησαν τὴν ψευδομάχη. Ἐξέφρα ἀντήχησαν κραυγαί:

— Νίκη! νίκη!

Καὶ ἀρπάσαντες τὸν διοικητὴν των, οἱ πολεμισταὶ του τὸν ἐσήκωσαν, τὸν ἐκράτησαν ὄρθιον ἀπὸ τὸ ἕνα μέ-

ρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τοῦ ἔβαλαν τὰς ἀσπίδας. Ἀλλ' ὁ Σάντσος εἶχε λιποθυμήσῃ, ὡστε ἤρχισαν νὰ φοβούνται κι' ἐκεῖνοι καὶ νὰ μετανοῶν τοῦ ἐσπρώξαν τὴν φάσαν των τόσο πολὺ.

Τὰ χαράγματα ὁ Σάντσος συνήθην. Ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, δὲν εἶπε τίποτε εἰς κανένα ἀπὸ ἐκείνους τοῦ τὸν περιστοιχίζαν καὶ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ

— Ἐλα, τῷ εἶπεν, ἀγαπημένε παλῆς σύντροφε καὶ φίλε! Ὅταν ἐξοῦσαμε μαζὶ, ἐσὺ κι' ἐγὼ, δὲν ἡ μόνη μου φροντίδα ἦταν νὰ σὲ τρέφω καὶ νὰ μπαλῶνω τὸ σαμάρι σου, ἀ! τότε ἦταν γιὰ μὲνα ἡ εὐτυχισμένη ἐποχὴ!

Τοῦ ἔβαλε τὸ παλῆδ σαμάρι εἰς τὴν ράχιν, χωρὶς κανεὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐπειτα, μὲ δυσκολίαν, διότι ἦτο καταμωλωπισμένος κι' ἐπονούσεν, ἐκαβαλλίκευσε τὸ γαϊδούρι του καὶ, ἀπευθυνόμενος πρὸς ὅλους τοὺς παραρισκομένους, εἶπε:

— Κάμετε τόπο, κύριοι! ἀρίστε με νὰ ξαναγυρίσω εἰς τὴν πατρίδα μου ἐλεύθερος ζωὴ. Ἀρίστε με νὰ φύγω καὶ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ μ' ἔθαψε εἰδῶ πέρα ζωντανὸ. Κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ κολοῦθῃ τὴν κλίσι του καὶ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον ἐγεννήθη. Στὰ χέρια μου μιὰ ἀξίνα ταιριάζει καλλίτερα ἀπὸ τὸ ραβδί ἐνός διοικητοῦ καὶ προτιμῶ νὰ τρώγω καλλίτερα λαχανόσουπα σκέτη, παρὰ νὰ εἶμαι εἰς τὸ ἔλος ἐνός κομπογιαννίτη τοῦ ὄρισθῆ νὰ μὲ πεθάνῃ τῆς πείνας. Ἦλθα ἔς αὐτὸ τὸ νησί χωρὶς πεντάρα καὶ φεύγω χωρὶς πεντάρα. Παραμερίστε, κύριοι, σὰς παρακαλῶ, κι' ἀρίστε με νὰ περάσω. Ἐχέτε γειά.

Ἔτσι ὁ Σάντσος ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κύριόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Αἱ περιπέτειαι τοῦ Δὸν Κιχώτου καὶ τοῦ ἱπποκόμου του ἐγγίζον εἰς τὸ τέλος των. Ὀλίγον ὕστερ ἀπὸ ἐκείνας τοῦ διηγήθημεν, ὁ ἀήτητος Μαγκήσιος ἀνικήθη εἰς μιαν παράδοξον μονομαχίαν πρὸς ἕνα ἀγνωστον ἱππότην. Ὁ ἱππότης αὐτὸς δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ σκουδαστὴς Σαμφὼν Καρράσκος μετμηπισμένος. Εἶχαν κάμη νέαν συνωμοσίαν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀναγκάσουν τὸν Δὸν Κι-

χώτην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι του. Κατὰ τοὺς ὄρους τῆς μονομαχίας, ὁ νικημένος ἐκ τῶν δύο ἱπποτῶν ὄφειλε νὰ μὴ φέρῃ ὄπλα ἐπὶ ἕν ἔτος, ἤξευραν δὲ ὅτι ἐν περιπτώσει ἤττης, ὁ ἐντιμος Δὸν Κιχώτης θὰ ἐτήρει τὸν λόγον του.

Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ νησί του ὁ Σάντσος, διὰ ναπαλλάξῃ τὸν κύριόν του ἀπὸ μεγάλην στενοχωρίαν, συγκατετέθη

νὰ καταφέρῃ κατὰ τῆς ράγας τοῦ τὰς τρισχιλίας καὶ διακοσίας ἐνενηνταπέντε μαστιγῶσεις, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐλύετο ἡ μαγεία τῆς δόνας Γλυκερίας. Μὲ τὴν συνήθη του ὄμως πονηρίαν, παρακάλεσε, ἀπήχησε καλλίτερα, νὰ τῷ ἐπιτραπῆ νὰ ἐκτίσῃ τὴν ποινήν του ἐν ὄρα νυκτός.

Πρὸς τοῦτο ὁ Σάντσος κατεσκεύασεν ἕν μαστιγιόν μὲ τὸ σχοινί τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς χαλινὸς τοῦ Παρδαλοῦ, καί, ἅμα ἐνύκτωνε, ἐξεβόθη μέχρις ὀφθός καὶ ἀπεσῶρθη εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ὑπὸ τὰ δένδρα, ἐνῶ ὁ Δὸν Κιχώτης θὰ ἐστέκετο εἰς τὸν δρόμον καὶ θὰ ἐμετροῦσε τὰ κτυπήματα ἐφ' ὅσον πίπτοντα, θὰ ἔαμαν κρότον. Αὐτὸ ἐγένεον ἐκείνην τὴν νύκτα, ἐπανελήθη δὲ καὶ τὴν ἄλλην, καὶ τὴν ἐπομένην...

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ Σάντσος ἐξέτε εἰς τὴν ποινήν του χάριν τοῦ κυρίου του καὶ τῆς Γλυκερίας. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ὑπέφεραν παρὰ οἱ κορμαὶ τῶν δένδρων, τῶν ὁποίων ἐξεσχίζετο ὁ φλοιὸς ὑπὸ τὰ γενναία κτυπήματα, τὰ ὅποια κατέφερον ἀνηλεῶς ἡ χεῖρ τοῦ ἱπποκόμου. Τὸ δὲ νύκτιον σκοτὸς ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τοῦ κυρίου τὴν πονηρίαν τοῦ ὀπηρετοῦ.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ χωρίον, ὅλοι οἱ παλαιοὶ των φίλοι ἐτρέξαν νὰ τοὺς ὑποδεχθῶν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Ἀλλὰ φεῦ! ὅλα τὰνθρώπινα εἶνε θνητὰ καὶ, εἴτε διδοῖ ἐπίης κατακαρδα τὴν ἡττάν του καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐφορτάθη νὰ μείνῃ ἕν ἔτος ἀδρανῆς, εἴτε δι' ἄλλην αἰτίαν, ὁ Δὸν Κιχώτης ἠσθένησε μετ' ὀλίγον κι' ἐπεςσεν εἰς τὸ κρεβάτι μὲ πυρετόν.

Ἐφώναξαν ἀμέσως ἕνα ἱατρὸν, ὁ ὅ-

ποῖος, ἅμα ἐξήτασε τὸν ἀσθενῆ, ἔλαβε σοβαρὸν ὄρος κι' ἐξέφρασε φόβους περὶ θανάτου. Ὁ Δὸν Κιχώτης ὑπέδεχθη τὴν εἰδήσιν αὐτὴν μὲ πολὺ μεγαλητέραν ἡρεμίαν ἀπὸ τοὺς εἰλόους τοῦ ἦσαν παρὰ τὴν κλίτην του. Ἡ οἰκονόμος του, ἡ ἀνεψία του, ὁ ἀφημέριος, ὁ κουρεὺς καὶ ὁ δυστυχὴς Σάντσος ἔκλαιον πικρά, πικρότερα δὲ ἀπ' ὅλους ὁ Καρράσκος, διότι ἔως ἐθαύρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀπαίτιον τῆς ἀσθενείας, ἡ ὅποια θὰ ἔφερον εἰς τὸν τάφον προῶρως τὸν τρελλόν, ἀλλ' ἀγαθὸν καὶ γενναῖον ἐκεῖνον ἄνθρωπον.

— Ἐνοια σου, ἀρέντη, καὶ δὲ θὰ πεθάνῃς! τῷ ἔλεγεν ὁ Σάντσος. Θὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ, καὶ πρὶν περάσῃ ἕνας χρόνος, θὰ βροῦμε πάλι μὲ τὸν Ἀχαμνώνοντα καὶ μὲ τὸν Παρδαλὸ καὶ δὲ θ' ἀφίσωμε ἱπποτῆ ἀνίκητο στὸν κόσμῳ!

— Αὐτὰ, φίλε μου Σάντσε, πέρασαν πιά! ἀπεκρίθη μὲ κόπον ὁ ἐτοιμοθάνατος, μειδῶν μελαγχολικός. Ἦμουν τρελλὸς ἀπὸ τὰ καταραμένα ἐκεῖνα βιβλία, ἀλλὰ τώρα ἔγιναι καλὰ. Οὕτε Μάγοι ὑπάρχουν πιά, οὕτε Γίγαντες, οὕτε Γλυκερίας. Ζῆσε ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸ σπῆτάκι σου, πιστέ μου Σάντσε. Καὶ σεῖς, καλοὶ μου φίλοι, συγχωρήσατέ με τοῦ σὰς ἐβασάνισα τόσο καιρὸν.

«Ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ, φρόνιμος ὅπως ἦτο καὶ πρὶν τρελλαθῆ.» (Σελ. 279, στ. γ')

Οὕτω πρὸ τοῦ θανάτου του, οἱ καπνοὶ τῆς Πλανοδίου Ἴπποσύνης διελύθησαν καὶ ἀφίσαν τὸ πνεῦμα τοῦ Δὸν Κιχώτου καθαρὸν ὡς ὁ κρυσταλλός. Καὶ ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος, ὁ ἐντιμος εὐπατρίδης, ὁ χρηστός, ὁ εὐγενής, ὁ ὁποῖος οὕτε εἶπε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του οὕτε ἐπράξε τί ποταπὸν, ἀπέθανεν ἐν εἰρήνῃ, φρόνιμος ὅπως ἦτο καὶ πρὶν τρελλαθῆ.

Τὸν ἐκήδευσαν μὲ μεγάλας τιμὰς καὶ μὲ λύπην εἰλικρινῆ. Ἐπὶ τοῦ σερνοῦ του τάφου ἐγραφήθη ἕν ἐπίγραμμα, τὸ ὅποιον ἔκαμεν ὁ σκουδαστὴς Καρράσκος. Ἰδοῦ αὐτὸ, κατὰ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἱ. Σκυλίτση, εἰς τὴν πρώτην ἐλληνικὴν ἔλδοσιν τοῦ Δὸν Κιχώτου!

Ενθάδε κείται
Ήως μεγάρων και προσηγής.
Μή, παροδίαται,
Τούτου την φύσιν σκόνη κανείς!

Φεν, αν δεν ητο
Ο χαριώτερος των τρελλών,
Θα δδουλεύτο
Ως τοις φρονίμοις υπερβαλόν.

KIMON AKKIAHS

[Κατά την γαλλικήν διασκευήν του θεηγοτού Β.-Η. Gaussérou.]

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΑΟΝ ΚΙΧΩΤΟΥ»

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ' (Συνέχεια)

»Βλέπων, ότι ο νεαρός κόμης Ριονσαι, έχει έκτακτον φρόνησιν και μεγάλην επιβολήν επί των συντρόφων του, οι οποίοι διενέθεσαν αρχηγόν, τῷ ανέθεσε τὴν διεύθυνσιν τοῦ πλοίου μου ἐφ' ὅσον ἦθελε διαρκέσῃ ἡ ἀσθενεία μου. Θὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖον κατὰ τὰς ὁδηγίας μου. Θι γράψῃ τὸ ἡμερολόγιον καθ' ὑπαγόρευσίν μου καὶ θὰ τὸ ὑπογράψῃ. Ἐγὼ θὰ προσυπογράψω μόλις δυνήθῃ νὰ κρατήσω εἰς τὸ χέρι μου πένναν».

Ἐδῶ ὁ πλοίαρχος Μπερτρᾶν ἐσταμάτησε κουρασμένος. Ὁ Πέτρος ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μὲ κάποιαν στενοχωρίαν.

— Μοῦ κάμνετε πολὺ μεγάλην τιμὴν, τῷ εἶπεν. Ἐγράψα ὅ,τι μοῦ ὑπαγορεύσατε, διότι δὲν μοῦ ἐπιτρέπετο νὰ σὰς διακόψω ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἐπίσημος διορισμὸς μὲ στενοχωρεῖ... Ὅσον ἤμουν πλοίαρχος εἶ ἄσπετα, ἐπήγαινε καλὰ ἄλλὰ τώρα...

— Τώρα, νεαρέ μου πλοίαρχε, νὰ ὑπογράψετε, διότι σὰς μεταδίδω τὸν τί-

Δέχομαι λοιπὸν καὶ ὑπογράψω. Τώρα θὰ σὰς δώσω λίγες κουταλιὰς κοττίτζουμο, τὸ ὅποιον θὰ σὰς βαστάξῃ, χωρὶς νὰ σὰς βαρύνῃ τὸ στομάχι.

— Ναι! μὰ δὲν μοῦ λέτε, εἶσατε γιὰ τρὸς;
— Ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε πολ- λὰς γενικὰς ὁδηγίας, γιὰτὶ ξεύρει ἀπ' ὅλα. Ἐπειτα, μόνος στὸν πύργον μου, μὲ τὴν μητέρα μου καὶ μὲ τὴν ἀδελφὴν μου, ἐμελέτησα ὅλα τὰ βιβλία τοῦ μου εἶχε διαλέξῃ ὁ ἀγαπητός μου πατέρας.

— Εὐτυχισμένος πατέρας!... ἐπιθύ- ρισεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἰβὸν τώρα ὁ ζωμὸς σας, ἐξήκο- λούθησεν ὁ Πέτρος, λαμβάνων τὸ φλυζάνι ἀπὸ τὰς χεί- ρας τοῦ ὑπρέτου' θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου ἅμα γίνετε καλλίτερα, ἔαν σὰς ἐνδιαφέρῃ...

— Τὴν γνωρίζω ἐν μέρει ἀπὸ τὴν Κυρίαν Ζολλιέ.

— Ὁ Πέτρος τότε ἐβοήθησε τὸν τραυ- ματίαν, ὁ ὁποῖος δὲν ἤμπορεῖσε νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κί- νημα, νὰ πῆ, ἔδωκε τὸν ζωμὸν χωρὶς νὰ χύσῃ σταγόνα.

— Τώρα, τῷ εἶπε, ἐξασκῶν τὴν νέαν μου ἐξουσίαν, διατάσσω τὸν ἀσθενῆ μου νὰναπαυθῇ ὅσον ὦραν ἡμεῖς θὰ γευματί- ζωμεν' κατόπιν θὰ ἔλθω νὰ τοῦ ἀλλάξω τὴν πληγὴν τοῦ δια τὴν νύκτα.

— Ὑπακούω, πλοίαρχέ μου, ἀπε- κριθὴ ὁ ναυτικός, μειδιῶν καὶ κλεί- ων τὰ μάτια.

ΚΕΦΑΛ. ΛΕ'
ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ
Φαίνεται γῆ!

Ἐπέρασαν δύο ἐβδομάδες ἡσυ- χώτατα. Ὁ Πέ- τρος περιποιεῖτο ἡμέραν καὶ νύκτα τὸν τραυματίαν του, καὶ ἄγιετο χίλια κομμάτια δια νὰ πηγαίνουν ὅλα καλὰ εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο,

τὸ ὅποιον ἡ τύχη τοῦ ἔδωσε νὰ κυβερνᾷ. Ἡ κληγὴ τοῦ κ. Μπερτρᾶν ἐπουλώ- νετο ἄλλ' ἡ ἀπέλυτος ἀνικηρία τῷ ἦτο πάντοτε ἐπιβεβλημένη, πρὸς ἀποφυγὴν πόνων καὶ ἐπιπλοκῶν.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Λεκέν, σκοπὸς ἐπὶ τῆς κεραίας τοῦ δόλωνος, ἀνήγγειλεν ὅτι πρὸς τὰριστερὰ τοῦ πλοίου ἐφαίνετο γῆ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλοι ἠεθάνθησαν ζωηρὰν συγκίνησιν.

Ὁ Πέτρος κατέβη, νὰ δώσῃ τὴν κα- λὴν εἰδήσιν εἰς τὸν πλοίαρχον Μπερ- τράν, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε λεπτομερείας: πρὸς ποῖον μέρος διεκτυθόντο, εἰς ποῖον γεωγραφικὸν σημεῖον εὕρισκοντο, — διότι ὁ Πέτρος ἤξευρε τώρα νὰ ὑπολογίξῃ τὸ

Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὴ Ζολλιέ ἐκάθητο ἡσυχοὶ καὶ φαίδραι εἰς τὸ κάσασρον...

πλάτος καὶ τὸ μήκος, — πὼς ἐφαίνετο ἡ ἀκτὴ, κτλ. Καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε κ' ἐξύγι- σεν ἔλ' αὐτὰ, ἀπεφάνθη ὅτι θὰ ἦσαν πρὸ τοῦ Μοντεβιδέου, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐ- μαρτύρει ὅτι ὁ «Μιστράλ» καλῶς ἐκυ- βερνήθη ἀφ' ὅπου εἶχε νέον κυβερνήτην.

— Ἡ τιμὴ ἀνῆκε εἰς τὸν ἀληθινόν του πλοίαρχον, εἶπεν ὁ Πέτρος, καὶ εἰς τὸν Κερλέκ ὁ ὁποῖος ἠκολούθει πιστὸς τὰς ὁδηγίας του.

— Εἶνε φοβερὸν νὰ εἶμαι καρφωμένος ἐδῶ τὴν στιγμήν τοῦ φθάνομεν! ἀνέ- κρᾶξεν ὁ Μπερτρᾶν' πρέπει νὰ ξεφορ- τώσω τὸ πλοῖον, νὰ κάμω λογαριασμούς, νὰ διαπραγματευθῶ τὴν φορτίσιν τῆς ἐπιστροφῆς! Φοβερόν! Καὶ νὰ συλλο- γίζωμαι ὅτι θὰ μοῦ λείψετε καὶ σεις!

— Δὲν νομίζετε, ὅτι εἶνε καλλίτερα ποῦ φθάνετε πρὶν θεραπευθῆτε, εἶπεν ὁ Πέτρος, διὰ νὰ ἴδωσιν αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἀνταποκριταὶ σας μέχρι ποίου βαθμοῦ ὑπῆρξατε θύμα; Συλλογισθῆτε διὰ δε- καεὶ ἄνδρες ἐρρίσθησαν εἰς τὴν θάλασ- σαν... Εἶνε μίαν εὐθύνῃ, τὴν ὅποιαν ἡ κατάστασις σας ἐλαττώνει πολὺ.

— Ναι, ναι, ἔχεις ἐντελὸς δικη- ρο, νέε μου φίλε, καὶ ἰορισμένως τὰ λόγια σου μὲ ἀνακουφίζουν πολὺ!

— Σκέπτομαι κ' ἐν ἄλλο. Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὴ Ζολλιέ νὰπακίθεσθον μόναι ἅμα φθάσωμεν, νὰ εὕρουν τὸν πα- τέρα μου, νὰ μοῦ τὸν στείλουν εἰς τὸν «Μιστράλ», καὶ ἔτσι νὰ ἤμπορέσω νὰ

μείνω μαζί μας καὶ νὰ ἐπιβλέψω εἰς τὴν θέσιν σας...

— Καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὑποπλοίαρ- χου, προπάτων, διότι αὐτὸς ξεφορτώνει τὸ πλοῖον ἐνῷ ὁ πλοίαρχος φροντίζει διὰ τὸ φορτίον τῆς ἐπιστροφῆς. Σ' εὐχα- ριστῶ διὰ τὴν προσφορὰν σου, τῆς ὁ- ποίας ἐννοῶ τὴν ἀξίαν, διότι ξεύρω πό- σον ἀνυπομονεὶς νὰ ἐπανεύρῃς τὸν πα- τέρα σου.

— Ναι, ἀνυπομονῶ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν εἶμπορῶ νὰ σὰς ἀφίσω εἰς αὐτὴν τὴν ἀ- μνηχανίαν, ἀφοῦ μάλιστα μ' ἐτιμήσατε μὲ τὸσην ἐμπιστοσύνην! Βασισθῆτε λοιπὸν εἰς ἐμὲ μέχρι τέλους.

Ὁ πλοίαρχος, βαθέως συγκεκινημέ- νος, τῷ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα, λέγων:

— Εἶσαι γενναία ψυχὴ, φίλε μου' ὁ πατέρας σου πρέπει νὰ ὑπερηφανεύεται δι' ἐσέ.

— Ὁ πατέρας μου μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, ἀπεκρίθη ἀπλῶς καὶ ἀφελῶς ὁ Πέτρος.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εἶχον προ- λάβῃ μίαν ἐκφρασὴν ἀνδροκίην. Ἐφαίνετο εἰκοσὶν ἔτων, τὰ δὲ ἔργα του καὶ οἱ λό- γοι του τὸν ἐδειχναν ἀκόμη μεγαλιέτερον.

Πολλὰκις ὁ πλοίαρχος Μπερτρᾶν τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς ἡλικίας του' ἀλλ' ἀ-

πέφει ἀπέφυγε νὰπαντήσῃ σαφῶς, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰνηουχίσῃ τὸν ἀσθενῆ, ἀπο- καλύπτων εἰς αὐτὸν τὴν ἀκρὰν του νεό- τητα. Ἡ κυρία Ζολλιέ καὶ ἡ Ἐλένη ἐδήλωσαν ὅτι τὴν ἀγνοοῦσιν καὶ εὖτως ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἔμενε μὲ τὴν εὐλογον περιέργειάν του.

Ἐκκλησίαζαν λοιπὸν τὸ Μοντεβιδέον καὶ ἔλοι ἐπὶ τοῦ «Μιστράλ» ἦσαν φαί- δροτατοι.

Μετὰ τὸσον περιπετειῶδες ταξίδιον, ἡ γῆ τοῦς ἐφαίνετο ὡς ἄστυλον, ὡς σω- τηρία.

Δὲν θὰ ἔμεινον παρὰ μίαν μόνον ἡμέ- ραν εἰς τὸν ὠραῖον ἐλαῖνον λιμένα, ὅσον ἐχρημάζετο διὰ νὰ ξεφορτώσωσιν εἰκοσι- τόντους ἐμπορεύματα.

Ἀμέσως κατόπιν θὰ ἔφραγαν διὰ τὸ Βουένος-Ἀϊρες, ἐπιφελοῦμενοι τῆς παλιρροίας, καὶ θὰ ἔφθανον ἐντὸς τεσσα- ράκοντα ὁκτώ ὡραν, τὸ πολὺ.

Ὁ «Μιστράλ» ἀγνυροβολεῖ.

Μὲ ποίους καλυμὸς χαρᾶς εἶδαν δια- γραφομένην τὴν ἀκτὴν καὶ ἔπειτα τὴν πόλιν!

Ὁ Πέτρος εἶχε τώρα τὴν φροντίδα καὶ τὴν εὐθύνην τῆς ἀγγυροβολίας, διότι ὁ ναυκληρὸς οὐδεὶς μόνον νὰ διευθύνῃ

τοῦς χειρισμούς. Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος ἐκλέγει τὴν κατάλληλον θέσιν ἐν τῷ μέ- σω τῶν ἄλλων πλοίων, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὴν ἀπόστασιν, τὴν ὅποιαν θὰ δια- τρέξῃ ἀκόμη τὸ πλοῖον του μετὰ τὴν βύθισιν τῆς ἀγκύρας καὶ τὴν ὅποιαν οὐδέ- λει νὰ ὑπολογίσῃ ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς πορείας του.

Ὁ πλοίαρχος Μπερτρᾶν, ἀνησυχῶν, ἔδωσαν ἐπανειλημμένως τὰς πολυτίμους ὁδηγίας του εἰς τὸν νεαρόν του ἀνικη- ταστάτην. Τὸν παρεκάλεσε δὲ πολὺ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ σηκωθῇ κατὰ τὴν ὄραν τοῦ εἰσπλοῦ.

— Μόνον μίαν ὥραν, τῷ εἶπε' ἔπειτα, ἅμα συγγυραρισθῆ ὁ Μιστράλ, θὰ ἔα- νὰπληγαίωσιν.

— Πλοίαρχέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Πέ- τρος, δὲν εἶμπορῶ νὰ σὰς ἀπαγορεύσω τίποτε' ἡ ζωὴ σας ὅμως εἶνε πολυτίμος καὶ θὰ ριψοκινδυνεύσετε τὴν ζωὴν σας ἀν- κινήθητε πρὸ τῆς τελείας ἐπουλώσεως τῆς πληγῆς σας. Αὐτὸ πιά τὸ ξεύρετε καλλίτερα μου...

— Ἀλήθεια!.. Μὰ θὰ μπερδέσετε νὰ ρίξετε τὴν ἀγκυρά; θὰ κάμνετε ὅ,τι πρέ- πει γιὰ νὰ μπῆτε εἰς τὸ λιμένα κ' ἔπειτα νὰ βῆτε;...

[Ἐστὶν συνέχεια]

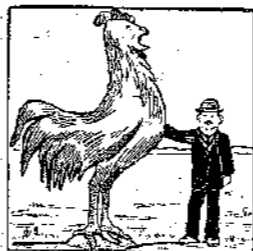
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐκτακτὸς ἵππεὺς

Εἰς τὸ Δά- σος τῆς Βουλῶ- νης, οἱ Παρισι- νοὶ θαυμάζουσιν ἕνα λαμπρὸν ἵπ- πέα, τὸν κ. Ε. Ηαγευχ, ὁ ὁποῖος κατ' ὄρ- θωσιν νὰ γυμνάσῃ ἕνα ἵππον του, ὡστε νὰ τὸν καβαλλικεύῃ χωρὶς γαλιόν. Κάθε πρὸς κάμνει τὸν περίπατόν του εἰς τὸ Δάσος, διευθύνων τὸν ἵππον του μόνον διὰ τῶν κνημῶν καὶ δι' ἄπλοῦ ἱμάντος παρασμένου εἰς τὸν λαί- μόν του.

Πετεινὸς μιά φορά

Εἶνε ὁ «γα- λατικὸς ἀλέ- κτωρ» ὁ ὁποῖος ἐπιστέφει τὴν κορυφὴν τοῦ μνημείου, τὸ ὁ- ποῖον ἀνηγέρ- θη ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Jemmapes (Βέλγιον). Ἡ εἰκὼν μὲν εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, λη- φθεῖσαν πρὶν τεθῆ εἰς τὴν θέσιν του.

εἶμπορεῖτε δὲ νὰ κρίνετε περὶ τοῦ με- γέθους τοῦ πετεινοῦ, συγκρίνοντες αὐ- τὸν πρὸς τὸν πλησίον του ἰστάμενον ἄνδρα.

Πρωτότυπος ἰδέα

Ἐνας πλοῦ- σιος Ἀμερικαν- νὸς ἠγόρασε ν εἰς τὸ Lancashire τῆς Ἀγγλίας ἕνα παλαιὸν πύρ- γον, ὁ ὁποῖος θὰ καταδαρι- θῆ, θὰ μεταφερθῇ καὶ θάναικοδομηθῇ, λίθος πρὸς λίθον, εἰς ἕν κτήμα του εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας! Δίδωμεν ἐδῶ μίαν ἀποψιν αὐτοῦ τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος ἐντὸς ἐλίγου θὰ διαπεράσῃ τὸν Ἀτλαντικόν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Θαλλῆ.
S.s p.m.p. à s.o.r.r, 1.n.τ
à s. v.n.g.r
Νὰ συμπληρωθῇ τὸ ρητὸν αὐτό.

β'.) Παίγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

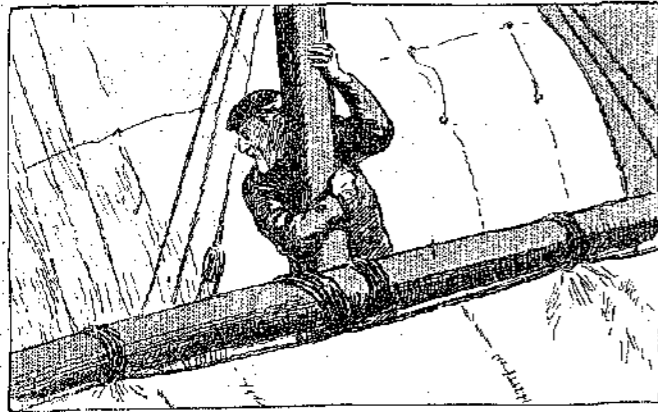
ΕΥ	Ε	Α	ΓΟΣ	ΝΩΝ
ΣΟΣ	ΤΑΣ	ΜΕΙ	ΡΩ	ΜΟΡ
ΠΑ	ΠΑ	ΚΥ	ΡΙΣ	ΔΑΣ

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ συλλαβαὶ αὐ- ται ὡστε νὰποτελεσθῶσιν: ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Θεβαίων, νήσος τοῦ Αἰγαίου καὶ δένδρον ὑψηλόν.

Ἀλλοίως: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ- θήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἶμπορὸν νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Βερριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο- στολὴν του μὲ μίαν δευῖαν ἢ μὲ ἕνα δε- κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὁ- λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖου θάποτελεσθῆ, θὰ ἐγγρά- ψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μικροὺς λῦτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως διαρκῶς.

Λύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου

α') Ἀετὸς-ἔτος.—β') Κόκκυξ, ψιτ- τικός, περισσότερὰ, ἰεράξ.

Ἐμίαν ἡμέραν ὁ Λεκέν, σκοπὸς ἐπὶ τῆς κεραίας... (Σελ. 280, στ. γ')

πλον μου μέχρι τῆς ἀναρρώσεώς μου ἢ τουλάχιστον μέχρι τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὸ Βουένος Ἀϊρες.

Ὁ Πέτρος ὑπέκυψε.

— Σὰς οὐραίων ὑπακόη, εἶπε γελῶν.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΛΟΥΛΑ

Είπε λέξις άλλοκοτος, πρωτοφανής, λέξις ή οποία δεν έχει καμίαν σημασίαν διά τους άρμητους, άλλ' ή οποία λαμβάνει σάρκας και μορφήν, και είνε πλήρης ζωής δι' όσους την έννοούν. «Λούλα, το 'Αφ' ότου την εδιάβασα, έχω χάθη καρδιάν μου, τόσον ώστε νομίζω ότι την έν γνώριζα πάντοτε, και άπορώ πώς έξω χωρίς αυτήν. Λούλα, είνε ή μαγική δύναμις ή οποία έξωραίζει και ιδανικοποιεί την ζωήν, είνε το θαυματουργόν πνεύμα, το όποιον μας παρηγορεί, μάς άποσπά από τας κοινοτοπίας του καθημερινού βίου, το όποιον μάς δίδει μυριάς άπολαύσεις δευαν μάς άπάγει εις την μαγικήν του διαμονήν. Λούλα, είνε ή όνομασία την όποιαν άυθόρμητως μικρών κοράσιον, εις έν μυθικόδημα, έδωσαν εις την Φαντασίαν!

Είς την ιστορίαν, την όποιαν εδιάβασα, το θαυματουργόν πνεύμα παρίσταται ως χαριτωμένος έφηβός περιβλημένος διαφανή πέπλον και φέρον δύο χρυσά σπερά.

Είς έμέ παρουσιάζεται ύπό άλλην ένταλώς μορφήν. Είνε νέα ύψηλή και λεπτή, με δόλοικον περιβόλην, ή όποια πίπτει με χάριν επί του κομφου και εύλυγιστου σώματός της, και ό μακρός της πέπλος σφύραται όπισθεν της με άπαλόν θρόνον επί της χλόης, επί της όποιας όλισθαίνει. Τά χαριτωριστικά της είνε κανονικά και λεπτά σφάνιον μεσίδιαμα φωτίζει το πρόσωπόν της και τά μαύρα της μάτια είνε ήμίκλειστα ως κατά την στιγμινήν ύπερράτης γαλήνης και εύτυχίας τά μαλλιά της είνε έξελεκα, ή αύρα άφσέκεται να παίζη με τούς ξανθούς βοστράχους, οι όποιοι κυματίζουν επί των ώμων της. Αί λευκαί ως έξ άλαβάστρον χείρες της είνε ήμικεραμένα και κρατούν την διαφανή λευκήν εούρπαν της.

Η αιδεσία αυτή μορφή προχωρεί επί της χλόης ήμφοτιστοι λειμώνος, έλαφρά μόλις έγγίζουσα την γην, ώσει φερομένη ύπό της αύρας, περιλουμένη από τό γλαυκώδες βελούδινον φως της σελήνης.

Κ' ένφ προχωρεί, γύρω της σχηματίζουσα φαντασμαγορικόν κύκλον, μικρά και χαριτωμένα νεραϊδία σφουρον ζωηρόν θεότρελλον χορόν.

Πρό των έκστατικών μου όφθαλμών διέσχεται ή όπιστία της τίνω παρακλιτικός τās χείρας: «Λούλα, ώ Λούλα, ψιφισίζω, πάρε με μαζί σου...»

Στρέφει προς έμέ, χαμογελεί, με άρπάζει εις τās άγκάλας της, και διασχίζομεν μαζί τόπους φανταστικούς, περιπλανώμεθα εις μαγευμένας χώρας, συθιζόμεθα εις άπολαύσεις άγνωστών. «Λούλα! Λούλα! γλυκύα μου νεραϊδα, μίαν παράκλησιν σου κάμνω, μίαν χάριν σου ζητώ μη με έγκαταλείψης ποτέ, μη με άφίσης μόνην, Λούλα, μέσα εις τά άγκά-

θια της ζωής, άλλα προφύλαξέ με, προστατεύε με, μένε πάντοτε, άγαπημένη Λούλα, ώ εύσεργετική Φαντασία, ώ Προστάτα Άγγελέ μου!..

Παπαρόνα

ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Ο Βράχος:

Ω Κύμα, δεν βαρέθηκας 'στη θάλασσα να τρέχης στεφανωμένο με άφρούσαν φειδί να κυλιέσαι να σκόνεσαι, να σπάνεσαι 'στη ράχι μου που βρέχει, με βογγητό να με πιθός και πάλι να τραδίεσαι;

Πές μου, γιατί'είσαι έτσι σκληρό και τόσο άγριεμένο, γιατί κανένα δεν ψηφάς και τά βαρκιά βουλιέεις, μέσα στες μαύρες τές νυχτιές σαν τρέχης λυσσασμένο και 'στακρογάλι σε θωρού με λύπη να φωνάζης;

Τό Κύμα:

Ό,τι κι' άν κάμω 'γώ κακό έού τάποτελειώνεις 'ή θάλασσα μ' έγέννησε 'στον πόνο της επάνω αίνωια τρέχω και κυλώ σ' ό ζωας με σηκώνεις και δί,τι κι' άν φέρνω άπάνω σου τό δύστυχο τό σπάνω.

'Εχω καρδιά όμοια και θρηνώ εκείνοια που θυσιάζω μ' άκουα και ού όταν περνά τί στεναγμούς που βγαζώ. Μ' άκουε, ώ βράχε, πώς βογγά, σαν σπάζω άπελπισμένο, ένω ού στέκει άπαθή με σώμα μουκεμένο.

Κύμα

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

'Ηταν χσιμώνας. Ένα κοριτσάκι γλωμό, άδύνατο, ξεπλωμένο στο κρεβάτι του, τό έβασάνιζε πυρετός. Η μαμά του έκάθητο πλησίον του και τό διασκεδάει με τό να διηγείται ιστορίες και παραμυθιά.

'Εξαφνα ή πόρτα άνοιξε και ένα άλλο κοριτσάκι εισήλθε, σχεδόν της αυτής ηλικίας. Τό άρρωστο κοριτσάκι έχωμώγελος και τό έχαιρέτησε. Τότε τί μεταβολή! Τά παιδάκια άρχισαν να παίζουν, να γελούν, να φωνάζουν, και ένφ πρώτα μέσα εις τό δωμάτιο έβασίλευεν ή λύπη, τώρα ήταν εδθνμία και χαρά. 'Επέρα-

σαν άρκετή ώρα και τό ξένο κοριτσάκι έσηκώθη να φύγη. Τό χλωμό κοριτσάκι, άφοδ τό έχαιρέτησε, του είπε: «Είδες τί ώραία που περάσαμε; να έλθης πάλι να παίξωμε» και τό άλλο άπάντησε: «Θά έλθω' άλλ' επειδή τις περισσότερες ώρες κάθεσαι μονάχη, θά σου σταίλω κάτι δια διασκεδάσης. Ξέρεις ότι είμαι συνδρομητρια εις την Διάπλασιν; θά σου σταίλω λοιπόν ένα τόμο, να ίδης πόσο θά εύχαριστηθής».

Την άλλη μέρα, τό άρρωστο κοριτσάκι, καθισμένο στο κρεβάτι του, εδιάβαζε τον 'Τιάρκον' και έφαίνετο κατευχαριστημένο... 'Επέρας πολύς καιρός. Δύο κοριτσάκια έκάθονταν εις ένα ώραιον κήπον και έπαίζαν. 'Εξαφνα τό ένα κοριτσάκι ηρώτησε: «'Αλήθεια, ενεγράφης εις την Διάπλασιν;» Και τό άλλο: «Ναι! θυμάσαι περσι όταν ήμουν άρρωστο και ήλθες και παίξαμε;» Θυμάσαι όταν κατόπιν μου έστειλες ένα τόμον δια να διαβάσω; Μου άρεσε πολύ! Και μόλις έγινα καλά, ή μαμά με ενεγράφη εις την Διάπλασιν και έχω και ψευδώνυμο! ού; —Ναι και έχω έχω θά σου τό είπω άν μου ειπής τό ίδιον σου. Λοιπόν έχω είμαι ή Μικρά 'Αριστοκράτις! —Και έχω είμαι... είμαι... ή

Αφελής Σαρθούλα

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΥΑΛΛΙΔΙ

Ό Λόρδος Σαλιβουρού, ό πρώην άγγελος πρωθυπουργός, έπήγε μίαν ήμέραν να κόψη τά μαλλιά του εις ένα κορβέ, εις τοδ όποιου τό κατάσταση δεν είχαν εισέλθη ποτέ. Ό κορβός άνεγνώρισε τον έπιφανή του παλάτην, δεν του έδωσε όμοια τό καταλάβη. Δύο ήμέρας βραδύτερον, διήρχετο ό ύπουργός πρό του ίδιου καταστήματος, και κατά τύχην έπεσε τό βλέμμα του επί της βιτρίνας, εις την όποιαν έκρέματο εις πελώριος πίναξ, πρό του όποιου συνωστίζετο πλήθος άνθρώπων. 'Επί τέλους κατώρθωσε να πλησιάση τό παράθυρον και προς μεγάλην του έκπληξιν εδιάβασε τά εξής, με έκτάκτως παχία ψηφία γραμμένα: «Κόψιμο μαλλιών δύο σελίνα. Με τό ίδιον ψαλλίδι με τό όποιον έκοψα τά μαλλιά του Λόρδου Σαλιβουρού, εξ σελίνα.»

'Η δουλειά πρέπει να επήγαγε πολύ καλά, διότι τό κοινόν συνέροσεν εις τό κατάσταση έν άφθονία.

(Έν τοδ Γερμανισού) Νέλιε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό μάθημα της ιστορίας: 'Ο καθηγητής, άφηρημένος: — Πόσον διήρκεσε, Κορυκοφαλάχη, ό τριακονταετής πόλεμος; — Μά... κόρις καθηγητά... τό βιβλίο μου δεν τό λέγει. 'Εστάλη ύπό του Μάρτυρος της 'Ελευθερίας.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ένθυμηθήτε, ότι τό διασκεδαστικώτερον, τό δροιστικώτερον και τό ώφελιμώτερον άνάγνωσμα είνε:

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

Λεπτομερής Τιμοκατάλογος των Τόμων της Διαπλάσεως εδημοσιεύθη εις τά φύλλα 26 και 31.

Της δε Βιβλιοθήκης εις τά φύλλα 4, 12, 16, 25, 27.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 28, όδός Εδουμάτου την 4ην Ιουλίου 1912.

“ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ,”

Σήμερον, ως βλέπετε, τελειώνει ή «Δόν Κεχούτης» και από τό έρχόμενον φυλλάδιον πρέπει άρχίση άλλο μυθιστόρημα. 'Ενθυμείσθε τον ώραιον, τον ποιητικόν έκείνον «Ελευσία» που εδημοσίευσα περσι; Ένας τέτοιος μυθολογικός ήρωα θά τον διαδεχθή τώρα: ή «Ηρακλής». 'Οι άθλοι του 'Ηρακλέους είνε τό νέον μας μυθιστόρημα, έργον του ίδιου συγγραφέως που έγραφε και τον «Περσεία», κλουσιώτατα εικονογραφημένον από τον ίδιον ζωγράφον. Θά σάς διασκεδάση και θά σάς διδάξη. Έπίποτε δεν συνδυάζει τελειότερα τό τερπνόν μετά τό ώφελιμόν, από τās διηγήσεις αυτάς της άθανάτου έλληνικής μυθολογίας. Την μανθάνετε βέβαια και εις τό Σχολείον. 'Εξαφνα οι άθλοι αυτοί του Ηρακλέους εις όλους σας είνε γνωστοί. Ναι! άλλα όπως θά τους διαβάσετε εις την «Διάπλασιν», δεν τους εδιάδαστε ποτέ εις τό Σχολείον! Είνε με άλλον τρόπον γραμμένο. Με άλλο ύφος, με άλλην ήμίαν, και με τον σκοπόν να βγαίνουν καθαρώτερα τά διδάγματα που έμπεριέχουν. 'Επειτα είνε και αι άφθονοι και ώραται εικόνες που τούς ζωντανεύουν. Δι' αυτά όλα θά σας άρεσουν πολύ. Και επειτα, είνε πάντοτε διπλή εύχαριστία να διαβάξη κανείς έν διήγημα, του όποιου ό ήρωας τή είνε γνωστός και προσφιλής από την πρώην του παιδικήν ηλικίαν, όπως είνε εις όλους μας ή μέγας 'Ηρακλής. Άπο τό προσεχές λοιπόν.

Εύγε, Κερκυραϊκή Άδρα, που εδέχθη; να λάβης μέρος εις αυτήν την έσπερίδα ύπερ του άσπερίανου. Η συναίσθησις ότι κάτι προσφέρει και ού ύπερ του άναερλου στόλου τής πατρίδος μας, θά σου είνε τόσον γλυκύα! Σου εύχομαι πσαν επιτυχίαν και περμένο τās έντυπώσεις σου.

Πόιος είνε που μου έστειλε από την Τρίπολιν μίαν Συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων δια τον 132ον Διαγωνισμόν, χωρίς να γράψη τόνομα του, άλλα μόνον την πληροφορίαν ότι είνε έννά έτόν; Νά τās ξαναγράψη και να μου τās σταίλω με τόνομα του.

'Η τελική έκλογη, Ροδοπαίε 'Ελληνιστάι, πιθανόν να όσση διαφορετικά αι άπόσπαστα άποτελέσματα, διότι να μεν τά ύποψήφια ψευδώνυμα θά είνε άριωμένα, μόνον έξήγτα, και εξ αυτών καθένας θά ψηφίη δέκα: άλλα τά δέκα αυτά θά είνε τά κατά την γνώμην του ώρατώτερα: επομένως δεν θά είνε ύποχρεωμένος να ψηφίση τά λαβόντα τās περισσότερας ψήφους κατά τās προκριματικές, άλλ' άπεινάτις θά έχη τά δικαιώμα να εκλέξη και από τά όλιγώτερον ψηφισθέντα. Διά τό δικαιώμα αυτό γίνεται ή τελευταία όριστική έκλογη και δι' αυτό δεν είνε ποτε κανείς να προίδη τάποτελέσματα.

Καλό ταξίδι, Κοσμοκράτειρα 'Ελλάς, και περιμένο τās έντυπώσεις σου. Κατάστημα που να πωλή τά χρειώδη δι' έντομολογικήν συλλογήν, δεν γνωρίζω κανένα. Είμπορες ναποταύης προς τον 'Σύλλογον προς Διάδοσιν 'Οφελιμων Βιβλίων», όδός 'Αχαδημίας, εις 'Αθήνας. Αυτός έχει σέσεις με τέτοια καταστήματα και είνε ποτε να σου ύποδείξη.

Η Σημεία του 'Αβέρωφ έκαμε την Στατιστικήν και είδεν ότι τό 1911, τά μεν άγορία έπήσαν 85 βραβεία, τά δε κορίτσια μόνον 50. Καί αναλυτικώς:

Table with 3 columns: Prize Category, Number of Prizes, and Number of Recipients. Categories include A, B, and C prizes for boys and girls.

Αγορία: 86 Κορίτσια: 59

Επομένως τ' άγορία υπερτερούν κατά 30 βραβεία. Τί λέγονται κορίτσια; Θά τάρίσουν να υπερτερήσουν και τό 1912; Η θά βάλουν τά δυνατά των, ώστε να πάρουν αυτά τά πρώτεια;

Κατά την στατιστικήν του Περσεία, — δια τά δύο έτη 1911-1912 και μόνον δια τά πρώτα βραβεία, — πάλιν υπερτερούν τά άγορία με 18 βραβεία, ένφ τά κορίτσια έχουν μόνον 16. Είμαι πολύ εύτυχής που δεν με ξεχνάς, Ζερυρίτις, αμέσα στα χαρμόσυνα παγκινία που σκορπίζεις γύρω σου ή άπέραντος παραλάσας. 'Αλήθεια, τό γραμματάκι σου μου έφερεν όλίγην από την έκστ. θροσίαν... Γράψε μου συχνά, και τό έρχόμενον καλοκαίρι, αν έλθης, όπως έλπίζεις, εις τās 'Αθήνας, θά σε γνωρίσω και προσωπικώς με πολλήν μου χαράν.

Η 'Αφελής Σαρθούλα, ή όποια έπιδιοκίμαζε την ίσάν της Μικράς 'Αριστοκράτιδος, παρατηρεί ότι ή ύπεροχη των άγοριών ή των κοριτσιών δεν φαίνεται μόνον από τά βραβεία των Διαγωνισμών, άλλα και από την Σελίδα Συνεργασίας, και από την 'Αλληλογραφίαν κτλ. Όλα πρέπει να ληφθούν υπ' όψη. Και εις αυτό συμφωνώ.

'Αλήθεια, Άνοιξτε, τον 'Πέτρον Ριονοαί και οι μεγάλοι τον διαβάσουν με εύχαριστήσιν όπως και οι μικροί. Φαντάζομαι τί ώραία που περνάς εκεί-πέρα και κολακεύομαι πολύ που δεν με λημονείς με τώσα διασκεδάσεις.

Τās άγαπητάς μου φιλας Μαρουδιώ και Σμαράγδαν Χρ. Σοφιαλίζη συλλυπηθείτε έγκαρώως δια τον θάνατον του πολυτιμου πατρός των. Τόν ένγόρισα κ' έγώ. Τί εύγενής άνθρωπος, τί λαμπρός πατήρας που ήτο! Ό Θεός άς παρηγορή και άς ένισχύη τās φιλας μου εις την δεινήν αυτήν δοκιμασίαν!

'Εκάνη, καθ' έβδομάδα δημοσιεύονται μόνον οι λύται του 'Εβδομαδιαίου Διαγωνισμού. Οι λύται όμως του Διαγωνισμού των λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων, δημοσιεύονται μόνον κατά τετραμηνίαν, διότι τόση είνε και ή διάρκεια αυτου του Διαγωνισμού. Ένόησεσ τετρα διατε διέν είδες; ή όνομά σου;

Τά εξής μου γράφει τό Μικρό Διαβόλιον: «Μετά τό φαγητόν δεν συναθίζω να κοιμημαι και διαβάξω τότε τόμοις της Διαπλάσεως, αυτό δε είνε ή καλύτερα μου διασκεδάσις. Τώρα διαβάξω τον τόμον του 1905 με την

«Πόλεν του χρισού», «Τά άγριότατα κεφάλια» κλπ. Τί ώραία μυθιστορήματα! Άλλά και ποίον από τά μυθιστορήματα της Διαπλάσεως; δεν είνε ώραιον; Τό έν είνε καλλίτερον του άλλου. 'Αλήθεια! όλα τά μυθιστορήματα της Διαπλάσεως είνε ώραια, είνε μαγεία και μόνον με την Διάπλασιν δύνανται κανείς να περάση στείγας ώρας. Δι' αυτό και έγώ έσωκλείω όρ. 3,50, δια να μοι άποστείλετε τον τόμον του 1898 με την «Σπίγγα των Πάγων» και διακηρύσσω ότι όποιος θέλει να περάση ώραία τό καλοκαίρι του και να ώφελήθη συγχρόνως, διότι τό έμβλημα του περιοδικού μας είνε: τέρπειν όρα και διδάσκειν, πρέπει να προμηθευθή μερικούς τόμους της άγαπητής Διαπλάσεως.»

Τί να σου πω, Μοναστηριακή του Λαοβόδου! Η θέσι σου είνε όμοια με εκείνην που εδέθησαν και εύρίσκονται χιλιάδες και μυριάδες παιδία, όταν έχουν όνειρα δια τό μέλλον διαφορετικά από τά όνειρα των γονέων, των θεών, των ηθερώνων. Έν από τό δού: Η θά επαναστατήση; και θά κάμης του κεφαλιού σου, όταν ηθ τας έκαστον ύπερξεί φόδος να καταστρεφής, να γαθής, ή να ύποκύψης με την πλέον ή βεβαίαν έλπίδα ότι άργότερα, και έν μέτρον, θά ήμπερώσης να καλλισργήσης και τά όνειρά σου. Διάλεξε!

Πολύ ώραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έδομαδα και οι εξής: Μωών (ή όποια επιδιοκίμαζε την πρότασιν του Τέλλου 'Αγρα περί ανακρηύσεως κορυφών της Σελίδος) Ρέθμα του Βουπόπου, (τό όπιον είχε να μου γράψη τόσον καιρόν) Σωφραζέτα, (ή όποια θά μου γράψη τόσα συχνότερα) και Υψηλή Σοργή. Δεν ύπάρχει χείρος δι' έκτελεστέρα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονται: «Στην άρογιαλιά» της Υψηλής Σοργής — «Κοιμητήρι» του 'Ελληνικού 'Ιδεώδους — «Βασιλικός Θάνατος» της Σημείας του 'Αβέρωφ — «Ο Στόμαχος; ή ή 'Εγκέφαλος; τής Μονάσεως — «Καλοκαίρι» της 'Εξορίσκου 'Αθόδου — Διάφορα του δάφνης Στεφάνου — 'Ανάδοτα και άλλα μικρά διαφόρων.

'Απορρίπτονται: «Η άργυρά λήμνη» (δεν λέγει τίποτα) — «Πάνε, φύγαγε» (έκτενές και άταχόν) — «Κίμα, γιατί...» (ώραιον, άλλα έκπεσε να διατυπωθή συντομώτερα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνασθεσται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος φρ.1.Τό εγκρίνομενα ή άνασθεσται ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1912. Όσο συνοδεύονται από α. όνή-κουν εις άόγειν, και όσα από η εις κοριτσία.]

Νέα ψευδώνυμα: Τρελλό Κύμα, κ. (Π. Χ.) Ροβινών Κροσσός, κ. (Ω. Θ.) 'Ανθος της 'Ελευθερίας, κ. (Ν.Β.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ναταλλάξουν: ή 'Ανακία (0) με Σουλβαν, Μονών, ή

Κύμα, Μικράν, Αριστοκρατία -- ή Μινών (0) με 'Εβρη, Αλκυόνα, Θαλασσίαν Νύμφην.

Η Διάπλασις ασκάζεται τούς φίλους της: 'Υψιπέδια Ψυχήν (μήν ανησυχής, εις τίποτε δέν πταίεις και γράφε μου συχνά). 'Ιουλίαν Μ. Μ. (γράφε μου καθαρά τόνωτά σου και την διαμονή σου, κ' εξήγησε μου διατι ζητείς τον 18ον τόμον) Αλκυόνα (γαίρω πολύ και περιμένει) Μόνασσον (διατι θα κέρω πολλύν καιρών να σε ίδω;) Νέλωμ (έλαβα τό δελτάριόν σου από την Βουδαπέστην) Άρασι Βαλι. (σε συγχάρω διά τό ξρίστα: αλλά χωρίς ψευδώνυμον, δέν ειμφορά να σου απαντώ εις την 'Αλληλογραφίαν τό απαγορεύει ο Κανονισμός) Βασιλέα της Ρώμης (τό γραμματάκι σου με εύχαρίστησε πολύ: γράφε μου έντοποίσεις από τά ταξείδια σου) Δοξασμένην Γαλατόλουκην (έχει καλώς λοιπόν) Άκαναν (άγόρι είνε, αλλά τό ψευδώνυμόν του θέλει άρθρον θηλυκόν) Ονειρεμένη Πατρίδα (περιμένω) Θαλασσομάταν (ένεκερθη τό ψευδώνυμον κ' έγγραφής εις τό αθέατρον) Πανταχοδ Παρόντα (ήτο εκ των συλλήθδην έγγραμμένων αμικρών διαφύρων και έκληρωθή) Ηχώ της Καρδιάς (συγγνωμένη διά την άβλεπίαν, έστάλησαν προχθής, περιμένω) Αιρόμηνον Έλληνα (εις την έπιστροφήν λοιπόν να έλθης) Κυθηραία (ναί, τό είδα εις τάς έφημερίδας και σε συγχάρω σου έστειλα τον τόμον) Έβελων (ή έπανος είνε μία τιμή άμοιδή δέν έχει) Μέλλοντα Ναύαρχον (όχι, αντίγραφαι δέν επιτρέπονται) Δο. Φαλι. (τα διεβόδασα και σου έγγραφα) Μπαρουτοκαπιτωμένην Γαλανόλουκην (αι λύσεις έλήφθησαν εγκρίτως) γρήλλες λέγονται τά παραθυρόφυλλα, όχι τά μονοκόμματα, αλλά τά ραβδωτά αρχιτεκτονικός άπεριόδεσ' εκ του γαλλικού persiennes' έστίς πως τά λέτα κοινώς) Βάτον της Γελοτόσας (μπράβο, άφρατες γνώριμιές έκαμεις: κάποιος όμως παρπονείται ότι δέν του έστειλε άκόμα τετραόμιον Μ. Μυστικόν) Άσπν (βραδέον έστειλα) Έλληνικόν Ίδεώδες (πού από τους ποιητάς της Σελίδος μας προτιμά την Κορημιαπούλαν και τον Τέλλον Άγγαν, και από τους πεζογράφους την Έξόριστον Αντίδα) Στρατηλάτην των Έλλήνων (έμπρός λοιπόν!) Περσεία (ή γλώσσα του Γραφώδου τής Κόμης) είνε ή ποιητική γλώσσα, έκείνη εις την όποίαν γράφονται τώρα όλα τά ποιήματα: κ' ένα διήγημα τόσο ποιητικόν, με ήρωα τον μεγάλον ποιητήν. Έτσι έπρεπε να μεταφρασθή: θα έγαγε πολύ άν ήτο εις μιαν ψυχράν καθαρεύουσαν) Στρατιών Πολεμιστήν, Άθανάσιον Διάκον, κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός Δύσεων 'Απριλίου--'Ιουλίου (Αι λύσεις δέκαί μεχρί της 15ης Αύγουστου)

- 315. Δεξιόγριφος 'Έάν, λυτα, μ' ένα γράμμα 'Ακρωτήριον συνδέσεις, Οά σε πάγω, σου τό λίκυ, Είς τό νύχτα μου άν πέσης. 'Εστάλη υπό της Μητρος 'Ελλάδος
- 316. Συλλαβογριφος Πήρα άρθρον μ' ένα γράμμα Να τά βάλω στη σειρά, Κι' άλλο άρθρον μ' ένα γράμμα Προσκόλλητα 'ς αυτά Καί με έκπληξιν μου είδα

- Βασιλοπαία άρχαίαν 'Εν τώ άμα και όραίαν. 'Εστάλη υπό της Βιβουής 'Ελληνοπούλας
- 317. Στοιχειόγριφος 'Όπως έχω, θα με εύρης Σ: άρθημικτά ζητών. 'Ενα γράμμα άν μου προσθέσης, 'Εντομον θα ίδής γνωστόν. 'Εστάλη υπό τό 'Ευδοξόν Σοδλί
- 318. Τριγώνων. * * * * * = Δύοπαύριον. * * * * = Θεά. * * * = Μέλας. * * = 'Επίφρημα. * = Φωνήεν. 'Εστάλη υπό της Γαλήνης
- 319. Κρυπτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεός. 2 4 2 5 2 3 = Άντωνυμία. 3 5 6 7 8 = 'Αρχ. πόλις. 4 6 7 = 'Επίφρημα. 5 1 1 2 3 = Ζήσων. 6 2 3 5 3 = Δίδεται. 7 4 4 = 'Επίφρημα. 8 7 4 = Πατριάρχης. 'Εστάλη υπό του Τραλλιανού
- 320. Φύδην - Μήδην Τό έτύσευχι άτοσλιμ ήμ άμγε όνειφ. 'Εστάλη υπό του Άσσεμίου Τηλεγράφου
- 321. Μαγική Εικών άνευ Εικώνος - Πατριά Ι Γεώωνη, 'Ελλη, Νίκο, Σωτήρη Ι τί σεατός είν' αυτός που περνώ; - Δέν ξέρομε! - Μά σας τό είπα τώρα! 'Εστάλη υπό της Άκασίας
- 322. Διπλή Άμροστιχίς Τά μεν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων άπρέτελον ποιήτρια, τά δε δεύτερα γράμματα ήσασ τους Τροιάς: 1. Κράτος εύρωπαϊκόν. 2. Δένδρον. 3. Άργαίος Βασιλεύς. 4. Άθηνάιος στρατηγός. 5. Άστερισμός. 'Εστάλη υπό Αικατερίνης Β. Αουτάρη
- 323. 'Ελλιποσύμφωνον του - του - ους - αααα 'Εστάλη υπό 'Εωσφόρου του Κυριαίου
- 324. Γρίφος Μ Μ (4) τ' άν κτδ. 'Εστάλη υπό του 'Ελληνικού Οδρανού

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματικών Άσκήσεων του φύλλου 26 251. Γόφος (γρό. ός.)--252. Σίσυφος (σύ, σύ, φώς.)--253. Κώς-θείς. 254. Ν ΜΕΝ ΠΡΙ-Α-ΜΟΣ ΚΑΕΟΣ ΔΙ-ΜΟΣ ΜΑΡΤΙΟΣ ΟΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑ ΨΕΥΔΑΡΓΥΡΟΣ 255. Α-ΠΡΙ-ΑΙ-ΟΣ ΠΡΙ-Α-ΜΟΣ ΔΙ-ΜΟΣ Μένανδρος -- Άνδρος == μέν + ('Ελλάς -- ε:==) ή + ('Αρης -- ρίς==) α + (ίσαστας--ατός==) ή α = ΜΕΝΕΛΑΟΣ, -- 257. Σόκα (ΤΑΣΗ Κατίνα...)--258. ΖΗΝΟΒΙΑ (ΖΗτης, ΟΙΝΟη, 'ΟκταΒΙΑ, ΠερίθΑ.) -- 259. Δικαιοσύνη άσκει έργον και λόγον.--260. Καί κείνος ήθιον ή πατρίς (κα μέ - λι - τ' ως ε δι' άνείτα τρίς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΑΙ

Αναλλάσσον Μ. Μυσικά, Γραμματόσημα και Κάστ-πόστα. Προσιμώ τοποθεσίας. Λειψώνης: Έννυχή Ψαδών p. τ. Λεωνίδιον. (1Β', 176)

Πέννα του Τολστού, και έχω την αύτην άπορίαν έχω και περιμένο πρό πολλού. Κερκυραϊκή Αύρα. (1Β', 177)

Εύγενεις ψηφοφόροι, ψηφίσατε τον φίλατον Δάφνης Στέφανον και την φιλιότην Νέαν 'Ελλάδα άφού είνε «sa soeur». Κερκυραϊκή Αύρα. (1Β', 178)

Ζητώ ανταλλαγήν δελταρίων με τάς έν Κερκύρα ανταλασσούσας: και έρωτώ, την 'Επαύριον Πηλαδά άν έλπισμένησε την ύπόσχασίν της. -- Κερκυραϊκή Αύρα.

Στην Μπαρουτοκαπιτωμένη Γαλανόλουκην (ά.)

Εύφρες, πήγες στο καλό, εγκάρδιε μου φίλε, Μά ψεύ! 'Εγώ θα σ' αγαπώ Κι' άν μόνο, μούδες, μείνε.

Ναι! χωρισθήκαν τά κορμιά, Μά όμως αι καρδιές μας αιώνια θα συνδέωνται κι' άν λείπουν αι ματιές μας. 'Ελληνική Καρδιά (ά.) 1Β', 180

Δάφνης Στέφανε, Σε ύπερευχαριστώ διότι θα με ψηφίσουν (: 108 (1) φίλοι σου ως γράφεις. -- 'Ελληνική Καρδιά (1Β', 181)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 30ου ΦΥΛΛΟΥ ('Ιδε την λύση εις την σελ. 281)

ΑΘΗΝΩΝ: Νικόλ. Α. Παναγόπουλος, Ανδία Λιδος, Ρόζα Π. Δαμουλιάνου, Μαρίνα Γ. Βλαδιμίρου, ΗΛ. Π. Φωμόπουλος, 'Ελλη Ματάλα, Νικίτα Άλεξ. Βέρης, Θεοδ. Α. Γαροφαλίδης, Γιάννης Αίφανος, Πέτρος 'Οργωνής, Κλεώ Φούβου, Μιχ. Πετρόπουλος, Πανος Αίφανος. ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρέλας, Παν. Μπαμπάρδος, Παν. Α. Κομνηός, Δημ. 'Επ. Σταματιάδης, Γεωρ. Β. Ίωακειμ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΝΑΡΟΥ: Πανος Α. Χρηστάπουλος. ΒΟΛΟΥ: Δημ. Ε. Κουμαδής. ΘΕΣΣΟΝ: Χρ. Παλιγγίνης. ΚΟΡΙΝΘΗΣ Π. Α. Αζακιάς. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: 'Ελένη Ίατροπούλου. ΛΑΜΙΑΣ: Ιωάννα Χρ. Έλευσώνα. Ίουμην Χρ. 'Ελευσώνα. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ναπ. Μπαζάρης. ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωργ. Ι. Κουσόλης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Άφροδίτη των Μεδίκων. ΠΑΤΡΩΝ: Άντωνίη Κ. Ι. Φαρμακίδης. ΠΟΡΟΥ: Εβάνγγελος Βολούδης. ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκοτρής, Άλοθιως Δεπάν, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φιλόσοφος Άριστοτέλης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σένη Α. Δουζίνα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μεγάλος Πόθος, Ζερφογιάνης ΒΡΙΟΝΙ (Αυστριας): Βασιλεύς της Ρώμης. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παρρασενή Σ. Μέρτζου, Ίφιγένεια Γ. Κυρέλη. ΚΑΒΑΡΝΗΣ: (Βουλγαρία): Άναστ. Σ. Μπαλατζιδόγλου. ΚΑΤΕΡΟΥ: Σπ. Γ. Άντωνίου. ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Κόρμης, Σουλής. ΣΜΥΡΝΗΣ: Όμηριάς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύγενών όρθην την λύση τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληροσύδα και έκληρωθήσαν οι έτής δύο: ΙΩΑΝΝΑ ΧΡ. ΕΛΛΑΣΣΩΝΑ έν Λαμία, και Π. Α. ΔΑΧΑΝΑΣ έν Κορίνθω, οι όσοιτοι έγγραφησαν διά τρεις μήνας έπιστός από 1ης 'Ιουλίου. Πλανέζουν όσ. 1,80 διά τον προσχη διαγ.